

LBRIS

We know
books

EMMA CURTIS
PSIHIATRA

Traducere din limba engleză și note
IULIA DROMERESCHI

LITERA
București

LBRIS

We know
books

PARTEA ÎNTÂI

1

PSIHIATRA

Mă uit la capul plecat al lui Ben Clarkson și am senzația neplăcută că am dat greș, iar el o știe la fel de bine ca mine. Stă cu mâinile strânse între coapse. Părul blond-cenușiu îi ascunde expresia.

– Ai făcut progrese, Ben. Am încredere că ești capabil să mergi mai departe.

Simt cât de subțire mi-e argumentarea, când își ridică ochii albaștri spre mine și mă privește cu o urmă de dispreț.

– Mda.

Cum se întâmplă uneori cu persoanele cu manifestări bipolare, Ben este volatil și dificil de anticipat. Are aroganța unui tânăr care se crede mai deștept decât psihiatrul său. Toți pacienții mei sunt dificili, altfel nu s-ar afla aici, dar Ben are ceva care mă neliniștește, ceva nedefinit. Doar că e conștient de asta și o folosește. Chiar și când este fermecător, îi simt ostilitatea latentă și dorința de a domina. Oamenii care trăiesc cu această tulburare pot avea perioade marcate de o încredere exagerată în sine sau impulsivitate, în cursul episoadelor maniacale, în care par să încerce să câștige un avantaj,

dar nu sunt convinsă că e cazul lui Ben. În fond, în săptămânile de când îl tratez nu a avut nici măcar un singur episod maniacal.

- Îți faci griji că nu ești pregătit să te descurci singur cu planul de tratament? îl întreb.

- Tu ce crezi? răspunde el, ridicând o sprânceană.

Face asta des: îmi întoarce întrebările. Nu cred că-și dă seama câte pot deduce din asta. E un scut din care ricoșează săgețile.

- Ai făcut eforturi să dezvolți strategii care pot ajuta la stabilizarea dispoziției și la prevenirea episoadelor, îi spun, zâmbind. Te descurci.

- Mersi că ai încredere în mine.

Detectez o urmă de nesinceritate, care o reflectă pe a mea. Ce s-a întâmplat? De ce n-am reușit să ajung la el?

- Nu contează ce cred eu. Trebuie să ai tu încredere în tine.

Mă străduiesc să continui, deși abia aștept să scap de el. Mă agită. Așa a fost de la bun început.

- Ai uneltele necesare să-ți controlezi simptomele și poți recunoaște semnele timpurii ale unui relaps suficient de repede încât să-ți folosești strategiile. Știu că e adevărat.

Am discutat despre planul lui de siguranță. Dacă se agită, va discuta cu părinții, care, în ciuda defectelor pe care le au, s-au asigurat mereu că are parte de ajutor profesionist. Dacă se dovedește insuficient, va reveni la mine. Nu cred c-o va face. Îmi dau seama că-mi vor lipsi momentele de umor neîngrădit care ne-au animat ședințele.

- Bine, Ben? întreb, când văd că nu-mi răspunde.

El încuviințează, cu o urmă de zâmbet.

Când l-am întâlnit, Ben părea pierdut. Să vină la ședințele de terapie i-a oferit o rutină și o stabilitate care îi lipseau, așa că e normal să se simtă puțin abandonat. Diagnosticată cu un an în urmă, tulburarea sa i-a dominat viața de când era preadolescent. Situația sa familială (e singurul copil al unui diplomat) nu l-a ajutat. Tatăl lui este de doi ani în Nigeria, unde trebuie să mai rămână încă unul, și înainte au locuit în Dubai și în Cairo. A fost trimis la o școală cu internat din Anglia când avea opt ani, apoi s-a mutat la o școală de stat din Londra, din clasa a șasea, iar universitatea a făcut-o în timp ce ai lui locuiau în altă țară. Ben dă impresia că se descurcă singur, însă nu e așa. Are o vulnerabilitate pe care personalitatea lui combativă o maschează până ce te apropii destul cât să vezi fisurile. E un om făcut din contradicții.

Nu pot să nu mă gândesc că familia Clarkson a fost egoistă. Mi se pare o ciudățenie să lași o persoană tânără și vulnerabilă fără nici o ancoră. Se descurcă în Londra de când avea șaisprezece ani. Locuiește într-o garsonieră din centru, în timpul vacanțelor, și trăiește cu mâncare comandată și din ce mănâncă la prietenii de familie, ocazional. Are mulți bani și atenție deloc.

Nu mă mir că a cedat. Mama lui și-a făcut suficiente griji încât să mă caute, dar e mai fericită să arunce banii în direcția rezolvării problemelor lui decât să-și întrerupă viața elegantă ca să zboare înapoi și să-i ofere sprijin emoțional. Dar n-am dreptul să judec. Nu sunt părinte.

- De ce ai ales psihiatria? întrebă Ben. De ce nu medicina de familie sau chirurgia?

Nu mă deranjează să răspund. E o întrebare validă.

- Fiindcă am învățat acum multă vreme că trupurile sunt îmbolnăvite de minți. Aici mi-am dorit să ajung. Să îi învăț pe oameni cum să își gestioneze tulburările mintale poate avea un impact profund asupra sănătății lor fizice. Și invers. E o legătură strânsă.

- Reușești mereu?

Mă privește în ochi, iar eu clipesc.

- Nu întotdeauna. E o artă imperfectă. Nu poți eradica durerea psihică, dar poți să faci să doară mai puțin. Poți să o faci suportabilă dacă îi oferi pacientului instrumentele de control.

Mă simt bine când îi explic, de parcă ar fi un viitor student al acestei discipline, nu doar un pacient care apelează la ea.

- Adesea, când oamenii ajung la mine, și-au pierdut orice simț al controlului. Suferința lor psihică a preluat frâiele și viața lor nu le mai aparține. Cred în gestionarea simptomelor mai întâi prin hotărârea unui plan de tratament corect și apoi prin lucrul la cauze. Scopul meu este să îi împiedic pe pacienții ca tine să scape de sub control înainte să mai poată fi ajutați.

El încuviințează încet din cap, cu ochii la mine, părând impresionat de elocvența mea. Sufăr un pic de sindromul impostorului. Nu m-am calificat de multă vreme și sunt încă sub supraveghere, încă trebuie să mă prefac că dispun de o încredere de care nu dispun, încă mă întreb uneori ce-mi dă dreptul să diagnostichez tulburările mintale și comportamentale ale pacienților, încă simt că nu o să-mi iasă. Până acum, mi-a ieșit. Sper să fi fost fiindcă sunt mai bună decât cred că sunt, dar uneori am senzația clară că Ben vede dincolo de aparențe.

- Simți că ești puternică dacă ajuți oameni?

- Ce întrebare ciudată.

Și manipulative, închei în gând.

- Sunt curios.

- Bine. Nu atât puternică, ci mai ales împlinită. Încerc să nu mă laud singură, dar uneori, când văd că un pacient își schimbă viața, atunci clar am sentimente puternice. Dar sunt două lucruri diferite.

- Cu mine crezi c-ai reușit?

Rumeg bine întrebarea.

- Așa sper.

- Dar nu ești sigură.

- Nu. Dar siguranța este ce vreau să-ți ofer eu ție, nu tu mie.

Siguranța este o stare de spirit la care îmi îndrum pacienții să aspire, chiar dacă e dificil de atins. Vreau să creadă că au capacitatea de a-și gestiona starea, că viețile lor sunt demne, că tratamentul lor funcționează, că au învățat tehnicile care-i vor ajuta să funcționeze mai bine, chiar să înflorească.

- Ar fi rușinos.

Încalc limitele profesionale și trebuie să închei cât mai repede, înainte să devină mai rău. Mă ridic în picioare, ca să indic finalul ședinței, și Ben mă imită. E mult mai înalt decât mine.

- Te simți rușinată din cauza mea? mă întrebă.

- Te face să te simți puternic dacă pui în dificultate o femeie?

Doamne! Nu era cazul să spun așa ceva. E mai mult despre mine decât despre el. Simt că mă înroșesc ușor.

- Crezi că te pun în dificultate intenționat?

- Da. Ești tânăr, însă nu destul de tânăr să nu-ți dai seama exact ce faci.

- Dar nu este cu intenție. Îmi pare rău. N-am vrut. Și nici nu mă face să mă simt puternic să aflu că te-am incomodat.

Încerc să-mi recapăt demnitatea.

- Nu am zis că ai reușit, ci doar că asta încerci să faci. Ben rânjește.

- M-ai nimerit. Să știi că mă sperii de lucruri, și uneori și de mine. E normal?

- Cu toții trecem prin asta, la un moment dat.

- Credeam că voi, psihiatrii, sunteți imuni.

Mă gândesc la terenul viran, cotropit de grozămă și iarbă-neagră, noaptea, la adâncurile negre ale râului.

- Nu sunt imună. Mă îndoiesc c-ar fi cineva, chiar și psihiatrii.

Trec pe lângă el, spre ușă, și am senzația ciudată că voia să întindă mâna ca să mă atingă. Sunt foarte conștientă de prezența lui fizică. Nu atrasă, ci mai degrabă provocată de el: luptă sau fugi.

- Dacă simți vreodată că nu mai vrei să-ți iei medicamentele, să contactezi cabinetul.

El ezită, dezamăgit.

- Așa o să fac.

- Mult succes, domnule Clarkson.

- Mulțumesc, doamnă doctor Geddes.

El îmi întinde mâna și eu i-o strâng. E prima dată când ne atingem și o simt în piept, ca și cum ar prevesti ceva rău. El pornește spre ușă, apoi se întoarce.

- Nu mai sunt pacientul tău, nu?

- Nu, Ben, răspund, aproape zâmbind. Nu mai ești. Du-te și vezi-ți de viață.

El nu mă ascultă.

- Atunci, vreau să-ți spun... că ești frumoasă.

Rămân lipsită de expresie, pentru că așa-mi dictează pregătirea. M-am așteptat la o declarație provocatoare, dar nu la asta.

Recepționera îl salută. Aud ușa către stradă. Expir.

Chipul îmi rămâne impasibil când mă așez să-mi actualizez notițele despre ședință. Îmi pun ochelarii de citit, iau caseta din dictafon și o etichetez. Nu am reușit să înlocuiesc încă reportofonul pe care l-am cumpărat când eram studentă cu o versiune digitală. Următoarea programare e în zece minute. Nu trebuie să dau impresia că am fost zdruncinată.

Pierdută pe gânduri, străbat Griffiths Lane, în drum spre casă. Cred c-am făcut eu ceva de i s-a părut lui Ben că ceea ce mi-a spus a fost binevenit. Sau a făcut-o doar ca să dovedească ceva? *Te pot tulbura, dacă vreau.* Mă strămb. Au mai fost momente când am simțit că-l distram, așa că poate-i place să se joace cu autoritatea. Voi discuta mai târziu cu supraveghetorul meu.

Intru în Sainsbury's Local și-l văd, de parcă l-aș fi chemat. E cu spatele la mine și nu m-a văzut. Are un coș cu lapte, pâine, banane și o pizza. Se îndreaptă spre raionul cu produse de curățat. Mă dau înapoi și mă lovesc de un angajat care așază pachete de biscuiți pe un raft.

- Scuze, mormăi și mă îndepărtez spre fructe și legume.

Aștept, cu inima bubuind, până ce-l văd plecând. Apoi îmi fac cumpărăturile și plec acasă.

Îmi dau seama că a fost o prostie să accept un pacient care locuiește atât de aproape de mine, dar, la momentul respectiv, singurul lucru care mi-a atras atenția a fost coincidența ciudată că el închiriasse unul dintre

apartamentele din casa transformată de pe Gladwell Grove, unde ne începuserăm viața de cuplu căsătorit Daniel și cu mine. Asta a fost înainte de Ben, însă el știe asta? Cum ar putea? Renunț la gând, căci nu merită. N-o să rămână mereu în Alverley. Se va muta când îi expiră contractul.

2

LORNA

- Nu cunosc pe nimeni, șoptește Matt.

- Nu te mai plânge! spune Lorna.

- N-o să mă mai plâng dacă încetezi să mai calculezi fiecare bănuț pe care l-au cheltuit pe locul ăsta. Cred că-ți văd creierul la lucru.

Lorna chicotește.

Petrecerea de casă nouă a familiei Coleridge pare mai degrabă una dintre galele lor de caritate opulente la care merge ea, pentru muncă, din când în când. Casa și grădina sunt decorate cu luminițe, așa că de la intrare simți că ai pășit într-o comedie romantică. Chelnerii se strecoară pe lângă musafiri, cu tăvi de șampanie și gustări, în timp ce un cvartet de tinere în blugi negri și cizme de cowboy cântă un pot-puriu de melodii clasice și versiuni instrumentale ale unor imnuri pop. Aranjamente florale deosebite, în nuanțe de roz cenușiu și verde măsliniu, realizate de Thistledown, florăria scumpă de pe Griffiths Lane, împodobesc suprafețele. Totul este extrem de sofisticat, însă Lorna își apreciază prietena pentru că a apelat la afaceri locale.

Prietena ei. Cât de bine sună!

E bucuroasă că s-a îmbrăcat elegant, pentru că așa au făcut toți invitații. Rochia ei de satin, în nuanță albastru regal, este cusută în bie. Îi mângâie corpul când stă pe loc și se ondulează ca apa când se mișcă. Mai devreme a reușit să-și coafeze părul.

Familia Coleridge și-a invitat toți noii vecini din Gladwell Grove, alături de câțiva nerezidenți, inclusiv ea și Matt. Lorna o urmărește pe Elise din priviri. Gazda lor luminează încăperea chiar dacă nu depune efort. Lorna își dorește să se poată relaxa. Ea și cu Matt au tot dreptul să fie aici, ba chiar mai mult decât alții. Dă peste cap șampania, ca să capete curaj. Nu ar trebui să se simtă inferioară.

Când comunitatea a fost agitată de zvonul că fostul vocalist de la D.I.G.B.Y. ar fi cumpărat o casă în Alverley, Lorna știa deja toate detaliile, pentru că lucra pentru Chetham & Church, o agenție imobiliară independentă locală. A cunoscut-o pe Elise și a văzut casa în diversele stadii de dezvoltare, însă Matt o vede prima dată. Examinează fără jenă balustradele și arhitravele delicat răsucite. Își dă seama, din expresia lui, că e impresionat. Elise Coleridge e din Suedia, deși nu ai ghici asta după părul arămiu, iar Dexter din Liverpool, așa că gusturile lor sunt foarte diferite, dar Dexter are zero interes pentru designul interior. Acest amestec atractiv de glamour subliminal și *hygge* îi aparține sută la sută lui Elise. Ea a jucat în musicaluri, înainte, în *Cats*, în *Fantoma de la Operă*, în *Mizerabilii* și-n *Cabaret*, printre altele, înainte să-și dea demisia, la treizeci și trei de ani, ca să-l crească pe Noah. În mintea Lornei, răspândește praf de stele oriunde pășește.

Lorna recunoaște câteva fețe familiare: sunt oameni pe care i-a ajutat să-și găsească locuințe, femei care au stors-o de puteri. Negocierea în imobiliare se transformă în coșmar, dacă pentru persoana care vânează o locuință înseamnă *totul* să fie pe stradă potrivită, iar Gladwell Grove este strada potrivită. Poziționarea contează și ea. Cele mai râvnite case sunt în zona parcului Alverley, de preferință spre terenul viran, adică vreo patru sute de hectare de teren comun mărginit la sud de râul Bute, un afluent al Tamisei, la vest de Alverley High Street (mai puțin salubră) și la est de... East Alverley. Aproape la fel de important este să fie la capătul străzii Gladwell Grove cel mai îndepărtat de complexul rezidențial Baslow, o relicvă a planului de locuințe al consiliului din anii '60, acum aflată în proporție de șaptezeci și cinci la sută în proprietate privată.

Lorna este constant uimită de cât de insistenți și de nesimțiți, de-a dreptul, devin clienții ei, odată ce au pus ochii pe *casa lor*, dar așa are mai departe de lucru. În loc să o înciudeze provocările, mai degrabă se bucură de ele. Se întreabă dacă o vor saluta în seara asta sau se vor preface că nu există. Dacă va avea cineva tupeul să întrebe ce caută ea aici. Are deja răspunsul pregătit. A căpătat curaj datorită convingerii că e aici fiindcă Elise e prietena ei, în timp ce restul au fost invitați doar pentru că locuiesc în Gladwell Grove și Elise le datora o petrecere. Dacă i se pune întrebarea, o să răspundă: „Ah, nu puteam rata ocazia. Elise mi-e prietenă apropiată“.

Nu că ar fi vreo arivistă.

-Jumătate de oră, mârâie Matt, cu gura în părul ei. Ea se desprinde de el.

-Sper că glumești. Ar fi tare nepoliticos.

Se uită la Dexter. Nu pare mai relaxat decât ea. Îl înțelege. Nu sunt oameni pe gustul lui. Totul e prea convențional. Nu i-a spus că s-au mai întâlnit și în ce circumstanțe. Le-a spus doar lui Matt și lui Amy strictul necesar: că l-a cunoscut după ce el avusese un concert la facultatea ei și că a băut ceva cu el și colegii lui de trupă la barul studentesc, înainte ca ei să sară în microbuz și să dispară în noapte. A trecut prea mult timp și nu i-ar plăcea să creadă că vrea ceva de la el. Nu e mare lucru. Nu era tocmai o virgină rușinoasă. Erau tineri, plini de adrenalină, beți și excitați. Probabil că el nici nu-și mai amintește. Își imaginează cum ar fi să trebuiască să explice și se simte nelalocul ei. A fost o neglijență a tinereții care n-a făcut rău nimănui.

Lorna își reprimă o grimasă. Dar a făcut ceva rău, nu? Există jenă și există umilință devastatoare. Sunt foarte diferite. Dacă ar fi fost doar jenată, le-ar fi povestit prietenilor, ar fi râs de asta..., dar nu le-a povestit.

Nu contează. Ce contează este că Dexter știe cum o cheamă și are un zâmbet pregătit pentru ea dacă o întâlnește în casa lui, niște replici amuzante. Uneori, o salută și o atinge mai lung decât ar fi politicos. E din prietenie, desigur. De fapt, l-a urmărit procedând la fel cu toată lumea din seara asta. Pup, pup, mână pe spate. Unii sunt mai tactili decât alții, iar ea chiar nu ar trebui să tragă concluzii din asta.

Clinchetul de metal pe sticlă reduce oaspeții la tăcere. Gazdele doresc să li se adreseze. Mamă, dar sunt eleganți rău, se gândește Lorna, ușor invidioasă.

3

LORNA

- Bine ați venit în casa noastră! spune Dexter.

Capetele se întorc, conversațiile încetează, murmurul de voci dinspre cei care sunt prea distrași ca să audă e amuțit prin sâsâieli, iar oaspeții formează un semicerc în jurul gazdelor, cu paharele de Dom Pérignon în mâini. Entuziasmul cuprinde încăperea. Dexter, care până acum a fost doar un chip abia zărit de câțiva norocoși, este acum o persoană.

E slab ca un băț, cu părul încă des, deși înspicat cu fire albe. Are cu vreo doi centimetri mai puțin decât Matt, adică în jur de un metru optzeci. Zâmbește leneș, își trece des degetele prin păr și vorbește cu un accent de Liverpool aproape deloc schimbat de anii petrecuți departe de oraș. Lorna simte un fior de fiecare dată când intră el în cameră. E un vis devenit realitate.

- Elise și cu mine vă suntem recunoscători tuturor celor de față pentru că ați venit, spune el. Fiindcă știm cât de tare v-am enervat.

Se aud râsete nervoase. Oamenii nu se simt în siguranță și nu știu dacă nu sunt luați peste picior.

-Știu ce gândiți. Un pahar de șampanie nu compensează un an de gălăgie, praf și deranj. Beți deci două pahare. Beți mai multe. Ne pare sincer rău. Din tot sufletul. Dar acum am terminat, iar voi sunteți musafirii noștri, și Elise și cu mine suntem încântați că ați venit.

Matt o înghiontește pe Lorna, dar ea îl ignoră. Lui i se pare ușor ridicol conceptul familiei Coleridge. Sunt oameni de prima clasă... Și? Calcă peste cadavre și sunt scârboși de aroganți. Ea i-a spus că n-ar fi așa. Nu îi cunoaște cum îi cunoaște ea, nu a stat la masa lor din bucătărie, hrănindu-l cu paste pe Noah, băiețelul lor de trei ani. Nu a văzut-o pe Elise plângând după ce le-a murit pisica.

Chiar trecuse un an de când ajunsese pe strada Gladwell Grove, la numărul 55 cu Elise, practic topită de invidie? Elise adora să vorbească despre micul Noah, băiețelul cu energia unui diavol tasmanian care o însoțise într-una dintre vizionări. Lorna, aproape la fel de îndrăgostită de Elise cum era de casă, o asigurase că Noah se purta perfect firesc. I-a spus povești foarte înflorite despre alți puști de coșmar, și așa s-a născut prietenia lor. Lorna este una dintre puținele mame locale pregătite să-l suporte dărâmandu-i casa.

Mai e și Dexter. Nu mai e star pop, căci s-a apucat de actorie, dar tot e celebru pentru că a fost liderul unei trupe de băieți, cândva strălucită, dar îngropată de mult.

D.I.G.B.Y. vine de la Dexter, Ivo, George, Brendan și Yann. Cântecul lor au format coloana sonoră a tinereții agitate a Lornei. „Spune-o ca mine“ a însemnat pentru ea mai mult decât ar fi putut comunica prietenilor. Versul acela, *If I could look in your eyes, if I could tell you I know, that I've been here before, would you open your door?*, nu înceta să-i aducă un nod în gât.

Dexter Coleridge, ținând microfonul aproape de gură, cu pleoapele grele coborâte și umerii aduși, cu spatele contorsionat într-un semn al întrebării, cu glasul răgușit, părea să-i fi vorbit numai ei.

Asta dusese la incidentul care-i schimbase cursul vieții.

Acum, să-l salute ca și cum ar fi o persoană obișnuită i se pare o încântare dincolo de cele mai sălbatice închipuiri. Ce s-a întâmplat nu contează, crede ea. A trecut peste, e căsătorită și fericită. Poate să-și scoată evenimentul din minte, de dragul prieteniei cu soția lui.

Carierea înfloritoare de actor a lui Dexter înseamnă că ajunge acasă la ore ciudate, așa că nu se știe când va apărea. Asta a adăugat un sentiment de anticipare vizitelor Lornei. Este în continuă mișcare, așa că nu prea a stat la masă cu ea, să aibă o discuție. Intră, glumește cu băieții, o îmbrățișează pe Elise, își ia ceva de mâncare din frigider și pleacă. Parc-ar fi trecut un ciclon prin încăperea și prin ea.

-Da, avem un băiat, Noah. Unii dintre voi l-ați întâlnit. Când eram eu copil, ne jucam pe stradă. Încă mai sunt prieten cu băieții ăia - cu excepția celor care sunt dependenți de droguri.

Face cu ochiul când unii oaspeți chicotesc nervos.

-Dar unii dintre ei sunt bine și mă sprijină. Vreau ca și copiii de aici să-l susțină pe Noah, iar Noah pe ei. Despre asta sunt rădăcinile. Asta înseamnă să crești.

-Crezi c-o să plângă? îi șoptește Matt.

-Ssst!

Lorna e iritată. De ce nu poate lua lucrurile în serios? Mai precis, de ce nu-l ia în serios pe Dexter? Omul se străduiește să se revanșeze, de dragul copilului. Ce-i de râs?

- Știi că sunteți curioși. Știu că vreți să vedeți despre ce este vorba, așa că, exceptând etajul de sus, unde doarme Noah, vă vom oferi tururi ghidate toată seara. Suntem mândri de ce am reușit aici. Nu, mint. Sunt mândru de ce a reușit soția mea, fiindcă eu n-am făcut nici pe naiba. Elise are un gust fantastic și a refuzat orice sugestie i-am făcut. Așa că, dacă vă așteptați la covoare cu imprimeu tigru, tavane cu oglinzi și pereți mov, îmi pare rău, dar veți fi dezamăgiți. Cu excepția bărlugului meu, rânjește el. Bărbații știu despre ce vorbesc, nu?

Matt își dă ochii peste cap. Are un atelier în grădină, un atelier corect pentru un bărbat decent, cu fierăstraie clasice și circulare și alte unelte esențiale, cu nume pe care Lorna nu și le poate aminti, și cu o masă de proiectare peste care stă aplecat târziu în noapte, când are o lucrare. În fine, le are pe toate. Au construit atelierul când s-au mutat, și ocupă jumătate de grădină. Vecinii au făcut scandal, însă totul fusese inclus în autorizația de construcție. Dexter are o combină frigorifică, un televizor imens, un centru de entertainment, o sobă cu lemne și câteva șezlonguri.

- Mă aștept să vă întrebați ce vede la mine femeia asta extraordinară.

- O să bocească, șoptește Matt.

- Taci odată!

- Mă aștept să vă gândiți că o prințesă ca Elise n-are ce căuta cu un vagabond ca Dexter Coleridge. Și eu aș gândi la fel, fiindcă... uitați-vă la ea. Este...

- Dragă, cred că e suficient.

Elise îi acoperă gura cu palma.

- Gata?

- Gata, mormăie el.

De data asta, se râde sincer. Musafirii se simt complici la viețile acestor persoane.

Elise îi dă drumul.

- Mulțumesc că ați venit în seara asta. Că ne-ați dat o șansă. Îmi doresc să vă simțiți bine. Noi nu avem decât iubire să oferim noilor noștri vecini și sperăm să devenim parte din comunitate. Dexter este faimos, dar nu-i decât un tip prostuț, la fel ca oricare altul. Este tată. E lacom, îi place berea, se bășește în pat și strigă la televizor. E normal, la fel ca voi. E bun la suflet. Fiți și voi buni cu el.

Engleza lui Elise e perfectă, datorită celor cincisprezece ani petrecuți aici și carierei de actriță. Dacă n-ar avea când și când o inflexiune subtilă a vocii, nimeni n-ar ști că nu e de pe-aici. Are o voce melodioasă, de parc-ar fi învățat intonația cântând. Este Eliza Doolittle, se gândește Lorna. *The rain in Spain*¹.

Curg șampania și voia bună. În doar câteva clipe, Elise este înconjurată de femei aranjate, iar sentimentul de proprietate pe care-l are Lorna față de ea pălește. Încrederea ei scade.

Elise va fi absorbită de Gladwell Grove. Încălcarea liniștii și păcii îi va fi iertată. Are o viață total diferită: industria muzicală și relațiile din teatru, construite în timp. Lorna nu poate face parte din ea. Își amintește ce face Elise pentru Amy: îi dă lecții gratuite de canto fiicei sale de cincisprezece ani, care e fascinată. Elise este profesoară de canto, iar clientela ei e compusă din staruri ale scenei și ecranului. După ce a discutat cu Amy, ea a venit cu propunerea. La început, Lorna a fost

¹ Cântec din musicalul *My Fair Lady*, în care Eliza Doolittle este protagonista

iritată, pentru că nu era sigură că-i place ideea ca fiica ei să se apropie de Elise. Dar nu e un concurs.

Elise se apropie, unduind din șolduri ca un fotomodel, în rochia ei sclipitoare, subțire. I se luminează chipul.

-Lorna! Lorna! Cât mă bucur să te revăd, prietenă dragă! Și pe Matt. Mulțumesc că ați venit.

Îi înconjoară cu brațele ei zvelte, iar Lorna simte că antipatia și ochii dați peste cap de Matt se topesc.

-Ce oameni frumoși! spune Elise. Matt, nu pot să cred că încă nu l-ai cunoscut pe Dexter. Vă prezint eu. Nu. Stai. Mai întâi, să vă arăt casa. Lorna, hai și tu, doar ai luat parte la proces.

Lorna roșește, încântată de compliment.

4

PSIHIATRA

Apartamentul meu pe două niveluri se află la etajul al șaselea al Clădirii Baslow și are o priveliște grozavă: terenul viran, plin de grozamă și iarbă-neagră. Dacă e senin, poți să vezi chiar și scânteierile râului printre copaci în partea îndepărtată. De pe alea din față, pot vedea casele și grădinile din Gladwell Grove. Încă mă întreb cum am ajuns eu aici, la periferia bunăstării. Mă uit la ea doar, fără să fac parte. Dacă lucrurile mergeau altfel, aș fi putut.

Părinții mei nu pricep de ce am ales apartamentul ăsta, dar așa mi-a venit. Chiar și în ciuda pregătirii și a experienței, nu am putut să mă conving rațional să scap de o decizie cel puțin derutantă. Încă încercam să-mi revin după destrămarea căsniciei cu Daniel și l-am cumpărat nu fiindcă nu-mi permiteam altceva, ci datorită peisajului. Erau yin și yang pentru mine: Gladwell Grove, cu amintirile sale nefericite, încă prezente, și calmul din sălbăticia terenului viran.

Când o să-l vând, o să ies în câștig. Două dormitoare cu balcon și aproape de spațiu verde reprezintă acum, după pandemie, o formulă mult mai căutată.